

דבר אלי בטבחים אהובי

מקריאת עיתונים שוטפת מס-
תבר לי שהדבר הכי טוב שיכול
לקרות לי בחיים זה טבח שעו-
שים ערבים ולא חשוב במי; כי
זה תמיד מוכיח שאי-אפשר לע-
שות שלום איתם.
ומאחר שאני ילד מחונך אני
מיד שמח על כל טבח.
אבל שלא תחשבו שאני איזה
סתם אידיוט או משהו. אני מבין
בדיוק למה הטבחים האלו חשו-
בים לנו — לעם היהודי, למדינת
ישראל, לביטחון ולרפורמה במי-
סים.

אי-אפשר.
ולכן נמשיך בחתירתנו לשלום
אמת, יציב, בר-קיימא ובר-מיצ-
וה עם אלו שאנחנו צריכים לח-
יות איתם — הולנד, קוסטה-
ריקה, איי-הבתולה ועוד מדינות
אירופאיות, שכנות, מנומסות ומ-
חונכות כמונו.
זה שאנחנו במיקרה חיים ב-
איזור של ערבים לא צריך להפ-
ריע לנו. להיפך — זה צריך לעזור
לנו.
ובגלל זה דבר אלי בטבחים
אהובי, דבר אלי בטבחים, בטב-
חים, בטבחים, בטבחים...

זה חשוב לנו כי, כמו שכבר
אמרתי, זה טוב מוכיח שאי-אפ-
שר לעשות שלום עם הערבים.
שהרי כל טבח מראה מחדש
כמה הם שונאים אותנו, וכמה
הם בארוארים, וכמה הם קומו-
ניסטים, וכמה הם חלק מהאי-
זור המטונף הזה, וכמה הם חמו-
מי-מוח, וכמה הם צמאי-דם, וכ-
מה הם באמת ערבים. ובגלל זה,
ורק בגלל זה, אי-אפשר לעשות
איתם שלום. לא שאנחנו לא רו-
צים שלום, להיפך — אבל איתם

איך אפשר להשוות???

פעם עלתה איכשהו ההש-
וואה הזאת האסורה בין
דרום-אפריקה ובין ישראל.
התרגז אחד הנוכחים ומ-
חה „איך אפשר להשוות??!
הרי להם (הלבנים בדרום-
אפריקה) יש לאן לחזור!!“
באמת, חשבת, איך אפ-
שר להשוות??!
ואני מבטיח שלא נעשה
את זה יותר.



אוהל הדוד פרענק

שקלו האדונים את ההצעה והח-
לימו מיד לקבלה, אך הוסיפו קרי-
צה בעיניהם כאומרים „חייב אתה
לשלם לנו כגמולנו, כי יודע אתה

שינן שם את שפת-דיבורם, למד
על-פה את ספריהם ואימץ את
סיסמאותיהם.

„אלו יהיו דעותי,“ אמר בליבו
„ואצליח בחיים.“

והנה הגיעה שעתו של הדוד
פרענק לצאת לעבודה. חשב בלי-
בו „עלי לעבוד במרכז כוח לבן.“
חיפש וחיפש ולבסוף מצא — „מע-
ריב.“ שהרי „מעריב“ הוא כוח מן
הגדולים וגם כולו לבן בן לבנים
בן בני לבנים.

השתדל הדוד פרענק יפה אצל
האדונים הלבנים מ„מעריב“ והר-
אה להם כוחו בנימוסי-שולחן וה-

היה היה דוד אחד שהיה קצת
פרענק. אבל הדוד לא רצה להיות
פרענק. הוא רצה להצליח בחיים
והבין שאם יישאר פרענק לא יז-
כה לעולם בהצלחה.

ישב הדוד פרענק וחשב „מה
עלי לעשות?“. לבסוף הגיע למס-
קנה שעליו לחקות ככל את הלכ-
נים אשר שולטים בארץ וכך
להיות כאחד מהם ולזכות בהצל-
חה אליה כה ייחל.

„אהיה הפרענק הכי לבן בא-
רץ“, החליט בליבו.

לכן הלך הדוד פרענק לבית-ספר
של לבנים ושם למד את מנהגיהם
ונימוסיהם ותרבותם עד שידע או-
תם יותר טוב מכל לבן אשר בארץ.

אך בזאת לא אמר די — הלך
גם לבית-ספר גבוה של לבנים ו-

פיתגם השבוע

השמדת עם או

חלקים ממנו

תביא לפיתרון

הסופי של הבעיה

ט.ל.ח



גם האדון רחנפלד מרוצה מהדוד פרענק.
והאדונים גולדשטיין, ז"ק, יוסטוס, קישון,
חרף, לפיד, ויינשטיין, שמיר, גלאי, שני-
צר, ברטוב, גרדוש ודיטנצ'יק מרוצים מאד
מעבודתו היפה והנקייה.

מהיכן באת ולתיכן תשוב אם תר-
גיו אותנו.“

ומאו כתב הדוד פרענק טור
קבוע ב„מעריב“ ומביע בו, תחת
חתימתו המסולמלת, את דעות
אדוניו. אלא שמדי פעם מזכיר ה-



הדוד פרענק מרוצה מאד מעבודתו וגם
שולחן עבודה קיבל מאת אדוניו.

ליכות משלהם וקיבלוהו לעבודה
בפקידות או בשירותים.

כך עבד בחריצות ובהתמדה
כמה שנים ואף התחכב על אדוניו
הלבנים שהתייחסו אליו כאילו
היה אחד משלהם.

אז הרגיש הדוד פרענק כי הגי-
עה שעתו היפה. „עתה אעשה מע-
שה ואצליח בחיים“, חש בליבו.

הלך הדוד פרענק אצל האדונים
הלבנים, השתחוה וכך אמר להם:
„אדוני, יודע אני קרוא וכתוב כמ-
עט כמותכם וגם דעותיכם דעותי.
אנא, תנוני טור קבוע ואכתוב בו
דעותיכם ותיראה כל הארץ כי גם
פרענק דעותיו כדעותיכם ותצלח
דרככם מאד. ולקוראים אומר כי
אלו דעותי הפרטיות.“

פרוגרס פרוגרס

חפץ אני לספר אתכם היום מעשה בפרוגרס גדול שהתארע בעי-
תים האחרונות במדינתנו בעניינם של היחסים שבין ההורים לצאצאי-
הם-ילדיהם.

שהיו ההורים של פעם שואלים לילדיהם „העשית כבר קאקא, בני?“
(בשני קמציים קשים), ואילו ההורים מן המודרניים של היום שואלים
המה לילדיהם ברכות „העשית כבר קאקי, פוצילה?“ (בפתח וחיריק
רכים שברכים).

שבזמנים ההם כינו ההורים לאבר הרבייה של ילדם בשם „פיפי“
ושאר מילין שבגסות, והיום קוראים אותו ההורים „בולבול“ ושאר
כינויי ציפורים ססגוניות.

שפעם היתה רק הסבתא מדברת באהבה רבה אצל נכדיה כגון
„קוקילה-בוקילה-מוקילה, אתה רוצהלהלה שסבתאלה-פוקלה תתן סו-
כריהייה קטנהנהנה אדומהמהמהמה ללושלושלושלושלה-קושקושקוש-
קלהלהלה שלי?“ ובימים האלו תמצא שמדברת כזאת כל אם אצל
פירות ביטנה.

שאם ארע ושאלו הרכים קושיות רחוב בעניינים שבינו ובינה היו
ההורים של אז לובשים ארשת חמורה ואף משלחים אותם לצחצח שי-
ניהם שינקו פיהם, ובזמנים האלו מצחקקין ההורים ומתברחין כאידיוי-
טין ויוצא הילד נישכר.

שאז כשחפצו ההורים שלא יבין הצאצא דברי מבוגרין היו מהסין
את הבריות במין שפה פרימיטיבית שלשונה „שה, שה, רעט אידיש, אלזו
דער קינדער נישט פאשטיינט“, והנה היום שפת תרבות אנגלית בפי
כל אב ואם ויאמרו „פליז, לטס טוק אינגליש, סו דה צ'ילדרן קנט אנ-
דרסטנדר.“

שאכן בא לציון פרוגרס ונאמר אמן.



כשיגיע לזיקנה יקבל הדוד פרענק גימלה
מהאדונים כפיצוי לשירות אשר שירתם
ויבנה את שארית חייו תחת גפנו ותאמתו.

דוד פרענק לקוראים שהוא פרענק
— שייראו הקוראים הנה פרענק
ממש לבן ושייראו האדונים כי מש-
להם להם הוא כגמולם כמסוכם.

ותסמכו על הדוד פרענק שהוא
יצליח בחיים.